

Bayer Zsolt

A sárkány valósága

– Magyar Hírlap –

Ady még azt kérte: „Ne bánjátok a legendákat. Csak azokat tudjuk bizonyosan.”

Szerep Antal pedig ezt vallotta: „Ha mélyebben maunkba nézünk, a sárkánynak több realitása van, mint a repülőgépnak. Ha a repülőgépek mind kipusztulnának, a következő nemzedéknek már nem volna képzete a repülőgépről. De sárkányok mindig lesznek, amíg emberek élnek a földön.”

Ezek persze mind-mind régi ízű mondatok. Olyan ódon gondolatok kifejezői, amelyeket már „meghaladt” az emberiség.

Az emberiség lassan meghalad mindent, ami embert, s ami még odakötözi őt a transzcendenshez.

S amikor majd mindent „meghaladunk”, akkor leszünk „nem emberek” többé. Csak nem lesz senki, aki erre rádöbbenjen.

A Népszava és a lap karikatúristája, Pápai Gábor sem döbben rá.

Ők már meghaladták az emberi ügyeket, dolgokat, bánatokat és örömeiket. Meghaladtak minden hagyományt, minden múltat és históriát, és legfőképpen minden mítoszt és legendát.

Ők és követőik a repülőgépek realitásában élnek. Sárkánnyal dolguk nincsen. A mítoszok tiszteletétől kirázza őket a hideg, mert a szabadságról mindössze annyi jut eszükbe, hogy az tagadása mindennek. S hogy a szabadság valami olyasféle dolog, ami soha nem érhető el a maga teljességében, de törekedni kell rá.

Mire majd elérik a szabadság teljességét, addigra fog széthullani a világ. S majd jönnek a sárkányok. A mítoszok és legendák. Persze csak akkor, ha valaki mégis túléli ezeket a nyomorultakat...

En azért remélem, hogy lesz túlélője önöknek.

Addig pedig marad a riadalom. A riadalom mindattól, amit képviselnek.

Itt van mindjárt a legutolsó Pápai-karikatúra. Eme se látható rajta négykézláb, mögötte a turul, amint készül őt meghágni, s közben ezt mondja – betűhíven:

„Szépen összekufircoljuk ezt az Árpádházat Eme se, és akkor semmi erőszak”...

Néhány napja elmélkedtünk e hasábkokon a prófétát gyalázó rajzokon és filmekben – s persze mindazon a szörnyűségen, ami ennek nyomában jár.

És természetesen ezen vitákban mindig elhangzik utolsó érvként a sajtó- és szólásszabadság, korunk nagy és kikezdzhetetlen szentsége.

És senki sem meri hozzágondolni Madách próféciáját arról, hogy mi vé lesz a legszentebb, legnagyobb ügy is, ha emberek kezdik el babrálni.

Mivé lesz a sajtószabadság, ha Pápai Gábor és a hozzá hasonlatosok teszik magukévá.

Ezzé lesz. Ezzé válik.

Mítosztalansággá, őrjöngő vulgáritássá, minden meggyalázásává.

Nyilván le sem jön ezek szájáról Ady meg Szerb Antal – de a lényegét már régen nem értik.

Régen nem értenek semmit sem. Túl vannak az emberi dolgokon és ügyeken – megmaradt nekik a repülőgépek realitása.

No és persze az ártó szándék.

Ebben a karikatúrában a szálnalmas laposságon, ostoba igénytelenségen és mélyeséges lelki szegénységen túl ez a legrettenetesebb. Ahogy felsejlik mögötte az igazi ok és szándék.

Látni lehet, miközben rajzolja az „alkotót”, és csak egyre tud gondolni: na, most majd epeömlést kapnak azok a személtádák!

Aztán megmutatja „művét” a kollégáknak, azok meg fröcsögve, nyáladzva röhögnek, és elmondják ők is, mindannyian:

– Hogy fognak őrjöngeni!

– Partiba vágják háTURUL...

Hahaha!

Még az a szerencse, hogy a mítoszok nem tudnak

elpirulni. Hiszen ők a biztosak. S akik tisztelik a mítoszokat, azoknak legalább van menedékük. Van tető a lelkük felett...

Ezek pedig nincsenek sehol sem, csak saját kis pitiáner, gyalázatos, ostoba világuk senki-földjén. Ott áznak-fáznak és bátorítgatják egymást, hogy „ez az, fiúk, ez a szabadság!”

El fogtok tűnni. Mindannyian és örökre. A sárkányok és turulok mítoszai temetnek majd el benneteket. És szebb lesz a világ akkor. Ugyanis vagy Karinthy, vagy a „Kiskabos” mondta, már nem tudom, de így szól: „Akinek humora van, mindent tud, akinek nincs, az mindenre képes.”

Nagy igazság ez, csak ti nem értitek, és mindig rosszul értelmeztetek.

Majd egyszer megértitek. Ezt megígérem.

Tamáská Péter:

Antifa és antiszem

– Magyar Hírlap –

Romsics Ignácnak a népbiztosok származására való utalása, és ennek nyomán a honi antiszemitizmusról szóló vita majdnem olyanná vált, mint ha az lenne a tét, hogy végre kijelentsük: mi, magyarok egy idegent sem szeretünk. Szolgáljon vigaszul, hogy a baloldalt már akkor sem szeretjük, amikor ezért még börtönbüntetést járt. Marxot sem azért olvastuk, mert egyike volt azoknak, akik a zsidókérdésről éppoly kemény szavakkal írtak, mint később Szabó Dezső. (Tegyük hozzá, az utópista szocializmus sokat bíralt atyja, Fourier vagy Bakunin herceg, Marx anarchista ellenlábasa is a zsidókban látta a kapitalizmus megtestesülését.) Miért kellene hát az egész kényes kérdéskört a jobboldalhoz kötni? Miért kellene a megújuló történettudományunknak szakadatlan öncenzúrával élnie, mint a kádárizmusban? Aki ezt kéri, Gerő András. Professzor. És minden bizonnyal, mint a németek mondják, antifa. Én hozzá képest antiszem vagyok. S elkezdek kutakodni, hogy ne csak a jobboldalon, de a balon is találjak antiszemitákat. S találok. Itt vannak a munkásmozgalmak klasszikus gondolkodói, Marx és Engels után a többiek. Edmund Silberner szerint „a 19. század jelentős szocialistái a zsidóságot a társadalmi élőködés megtestesítőjékként” aposztrofálták. Karl Kautsky, a német szocialdemokrácia egyik atyja, a zsidóságból már az első világháború előtt olyan reakciós és konzervatív masszát látott, amely a társadalmi fejlődést akadályozza.

A kommunista Otto Heller 1931-ben megjelent, A zsidóság alkonya című munkájában azt fejtegette: a kérdés csak a szocializmus győzelmével, a zsidóknak az új társadalomban való feloldásával oldható meg. (Iszak Babel, az 1920-as lengyel-szovjet háborút úgy jellemezte: csak ab-

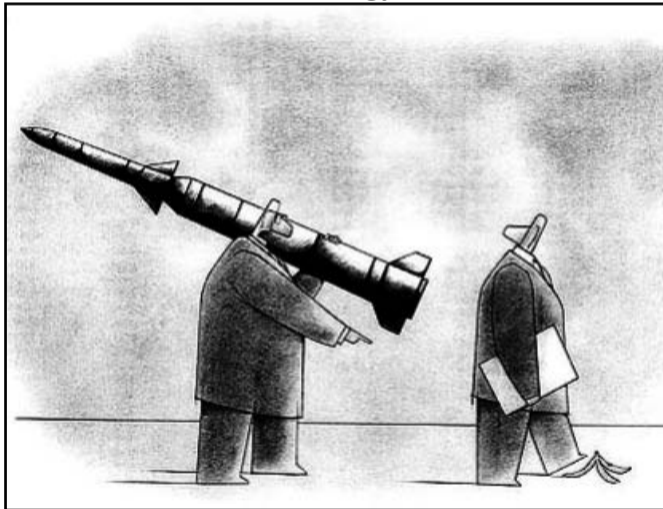
dódásával oldható meg. (Iszak Babel, az 1920-as lengyel-szovjet háborút úgy jellemezte: csak ab-

ban különbözött a hagyományos pogromoktól, hogy a komisszár tekintélyt parancsoló bőrruháját ott a zsidók is felülthették.) A győztes bolsevikokban érezhető volt a zsidó nacionalizmus, a cionizmus iránti bizalmatlanság, és még Trockij is kijelentette, hogy egy zsidó állam létesítése eltérést jelentene az osztályharc szigorú vonalától.

A cionizmus – mondták a német kommunisták is – a kapitalista elnyomás fegyvere a palesztinai arabok jogos szabadságharcával szemben. (S

ezzel lerakták a mai, moszlimizáló antiszemitizmus ideológiai alapjait.) A harmincas évek második felének moszkvai kirakatpereiben a bolsevikok zsidóellenes előítéletei egyértelműen tetten érhetők. Sok zsidó származású vezető került trockizmus és a kapitalizmus visszaállításának vádjával bíróság elé, majd hóhérekre, így az 1938 márciusában lezajlott harmadik, egyben a legnagyobb nyilvános perben, a „huszonegyekében” is.

Az ötvenes évek elején ismét előtérbe került a szocialista táborban a zsidóellenesség: 1952-ben Prágában „cionista tevékenységért” Rudolf Slánskyt, a csehszlovák kommunista párt volt főtitkárát és társait ítélték halálra. 1953 januárjában Moszkvában orvosprofesszorok csoportját állították bíróság elé imperialista ügynökség és cionizmus vádjával, és ekkor kezdték előkészíteni Rákosiék a budapesti cionista pert Péter Gábor és ávos társainak letartóztatásával, amelyet Sztálin halála után Moszkvából leállítottak. (A gyanúsítottak nem merték visszavonni vallomásukat, hogy ők cionisták: a kérdésben újabb csapdát szimatoltak.) Gierek, Brezsnyev, Ceausescu és a többiek antiszemitizmusát utazásaink során közlő is tapasztalhattuk.

Nem véletlen, hogy Gerő András antifás támadását Tamás Gáspár Miklós hibának nevezi. Joggal. A magyar közvéleményt az ilyen viták kifárasztják, ingerlékennyé tesszik. Aligha lehet célhoz érni azzal, ha megpróbáljuk az el-

mult száz év történetét ideológiai belépőkkel meghamisítani. A történésznek fáj, ha mondandóját a hétköznapok előítéletes nyelvén antiszemnek olvassák, és a történelem iránt valóban érdeklődő közvélemény az ilyesmit bizalmatlansággal és gyanakvással fogadja. Üres frázisok, de ezt is kibírjuk – mondják az emberek, s megnézik a világhálón, hogyan is állunk a Cion bölcsőjének jegyzőkönyvével. Amelynek helyes értelmezéséhez nem árt elővenni Umberto Eco Prágai temető című könyvét.

A regény főhőse, Simonini, egy olasz Párizsból, aki szenvedélyes antiszemita és titkos ügynökként fő részese a jegyzőkönyv megszületésének, amely a zsidó világ-összeesküvés bizonyítékaként végzetes karriert fut be. Simonini ügyesen lavíroz jezsuiták és szabadkőművesek, republikánusok és antiklerikálisok, bonapartisták és orosz kémek között. A történet végén – 1897-et írunk –, miután egyre jobban belebonnyolódik egy, az épülő párizsi metró felrobbantására irányuló összeesküvésbe, társai meggyőzik, hogy a legcélyszerűbb, ha ő hajtja végre a merényletet. Némi habozás után elvállalja. Aztán a bombával elindul a semmibe.

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stoffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacímje: El-KIA, 520100 Sf. Gheorghe, C.P.: 15. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó címe: Európai Idő Kiadó, 520085 Sf. Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1. Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE.

Főkönyvtel: Illyés Veronika. Könyvtel: Simon Ildikó. Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózat. Felelős terjesztő: El-KIA Kft. Nyomda: Europrint Nyomda – Csíkszereda

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.